

Loddinge 15 Febr. - 94.

Älskade Far och syster!
Dödsprostern med sistaf Express kom
~~kom~~ förfärligt oväntad. Stockars var
käre morbror Ludvig, ja tyckte all-
tid att hans öde var bittrare än de
flestas. Midt i sin Krafts dagar blif-
var afskedad från sin verksamhet
och med en gammal obelöfelig man.
Var det ej hårdt och otacksamt af
det samhälle han troget tjänt?
Icke undas att han bröts till själ och
kropp, man bör icke lätta ett sådant
öde. Men ja tror han aldrig klaga de,
djupet inom honom gjorde sorgen sin
verk, nu har det blifvit utpandadt.
Stockars morbror Ludvig! Ej ens hans
barn voro honom till någon tröst och
glädje, Alla var väl hans enda kärlek.

Jag tänkte strax, när vi skrefor att
Olla var på Björkudden till jul och hela
helgen, att han hade nog tyckt att hem-
sa morbror ensam om julen! Han var
ju redan då sjuk. Men tycker jag det
måste göra henne förfärligt ont.
Olla barnet, hon har ändå många, som
taga sig af henne och en ljuvtevar.
Hendes sorg strömmar väl snart.
Mest tror jag att Tatta moster gripits
af förlusten, den siste af hennes
syskon gick nu bort, och hon fick
säga honom ett kärleksfullt farväl,
läsa honom mer ifrån jord. Tatta
Stadbase har nog gråtit bittera tårar
det vet jag. Jag har skrifvit till Olla.
Lyckligt att min älskade pappa
läter så lifvad och rast i sina bref!
Jag hoppas pappa är hemma igen
vid detta laget? Vi skulle gärna ha
telegraferat till Konstnärsgillet den 5te,
det hade varit så roligt att uppenbära

ni; det i deras hankomst midt under
festen, men det kostar så många
Kronor! Har var det sedan, Horn
Altes ~~Altes~~ teckning till Altas små stator
fram med Express den 6te? Ja var
så dum och lömde den om fredag, kom
jag ibland att skrifa om den: Brevet,
fast den legat flera dagar färdig. Sedan
skickade jag den extra om tisdag, så den
borde ha kommit; det skall bli roligt
att erfara hur det gick, för en annan gång.

Från Thodor N. har jag haft ett brev på
8 sidor, mycket faderligt och öfverläset.
Han tackar mig för att jag satt honom i
tillfälle att hålla ett gammalt löfte(!)
och han behåller tillfån utan kritisk
som ett dilettantverk, hvilket i hans
"illa anspråkslösa samling af delvis
högt stående Konst^{värde} sedan må
gå och gälla hvad den kan".!

Det kan icke hjälpas att jag blef bitet
ond och ångrade att jag alls sändt den.

Jag hade dock så uttryckligt skrifvit att
 han ej skulle anse sig förpliktad att be-
 hålla den, om han ej tyckte om den,
 det var ju nedsättande för mig, vet jag.
 Det hade varit mycket mindre särande
 om han skrifvit taflan passas ej
 bland mina öfriga, den är för modern
 och impressiönistisk. Emellertid tror
 jag att taflan är treflig (det tyckte alla
 här, som sågo den) och att Th. nog kan
 stannas af oss af andraas undersökne, men
 han ville nu visa sig litet vigti och
 värdig gentemot mig som dilettant.
 Men vackert är det inte af honom,
 jag skrifver i dag som givito på
 verket, att jag anser köpet ^{öfver} frän
 min sida och att han kan ^{å minna vägnar} stricka upp
 taflan till Huset för sig inköp i Maj
 och möjligen få den ^{så} ~~inköpt~~ till lotteriet
 om icke, så återtar jag den gerna.
 Han har betänklighet. Jag tror verkligen
 ej att tänka på att han var så trång i

i sin smak, att han g' tycker om någon
af den nyare skolans målare — som han
nu antyder. Då Adèle i tiden beställde
en tafla af mig, så var det emeddan hon
tyckte om det jag målade; jag trodde
att Th. inte hade precis motsatt smak,
om jag också har märkt att han g' sär-
skildt intresserat sig för min måleri.
Men när nu detta är klart, så tycker jag
det är rättast från min sida (att meddela)
lösöfva honom både från detta första och
allt framtida. Det har jag nu skrifvit
vänligt och saktmodigt till honom.
Hvar och en har ju sin smak, varför skall
han köpa en tafla, som han inte tycker
om och som inte passar bland hans
öfriga! Det tycks ju tyckligtvis finnas
andra, som tycka om denna målning.
Eva Bonnier hade sagt åt Carl Lar-
son, att hon blef öfveraskad af vad
de voro duktiga, dem hon så i hörtes
i Stbm. Att älskade far tyckte den om.

Talade Sthlmus taflan var lys och behag-
lig och verkade natur, var ju ett godt
som dröme, som särdeles fögnade oss.

Efter många påbörjade och af väder-
omkassningars afbrutna aquarellförel-
tag, har jag nu målat en solig snöbit,
som Stille tycker är riktigt pigg. Lure
kom naturhelters just medan jag höll på
med ett förtjusande barvintermotiv, som
lofode allt godt. Trädgårdsmästaren
skjutsar min atelie af och an; det
går så lätt, den står på ^{egna} medlar, så det
är bara att haka stängerna fast och
smacka åt Blåsen, så reser hela huset.
Stille målar på skogslure, ^{han} ~~man~~ tycks
göra honom litet kulleri, som troll bruka.
Man begär så ändlöst mycket af en så-
dan figur: skönhet, saga, nordisk
kraft, naturens vildhet och trollets
list och mycket till! Ja man är väl
inte såa om jag tror eller icke tror
att han skall rå med henne till sist
men att han sätter manken till, det är

den stora
säkert. Stille arbetar i matsalen, som
hör till våningen, vi få hyra den sär-
skildt. Skulle nu Paykull vara byggli-
sa? sade han: rummet står ju ändå
obegagnadt, det är inga möbler - va-
sa &c. Men han tar det han får och
hellre för mycket än för litet. I höstas
när han hade låtit kora in ved i ^(björkens tall) skäret,
f. fararna, gaf han oss räkning på det:
80 Kr. Vi bado då att få betala den jemte
hyran kvartalsvis, hvilket han antog.
Men sist vid andra kvartalets betalande,
skickade han ny räkning på ved 2 Kr.
dyrare per farar, emedan vedpriset ^{nu} stigit
vid jernvägen. Tänk så opålitligt!
Jag svarade fruberrinnan, som förklarade
räkningen, med att visa den förra
och förmoda att baron hade glömt dens.
Aldrig har man ju hört talas om att en
räkning, som i strax betalas, under tiden
förändras. Fruberrinnan kunde g. sv.
ra så, att det blef klart vid slutgiltigheten nu
med förstå, inte tänka vi vidare protestera.

Om man vill bräcka, så må man.

Vi hörde från olika håll, när vi skulle flytta hit, att P. är en bräckmakare och att vi skall ha klara papper med honom. Om vi stanna här ett år till, ska vi ha kontroff på vedpriset också.

Tredag f.m. Rikt post i dag! Ispers ett pen-
ningebref (Th. D. s. pengar, vaxlade i
Stockholm) sedan Tostis, Ollas svartkantzade
ett från Aline T. ett till Ake, en bok
och 2 tidningar. Ja, lät Tilde veta
att sådan gör posten vara; det är hon,
som går efter den till arrendatorns alla
dagar. Oftast är det bara ett fattigt aftonblad,
Tack Kärlaste för breffen och
boken till Lina! Ja, blef så glad. Ja så,
vi ha Tatta och Olla det! Helsa dem!
Ollas bref går till n. Kajen 14, är det rätt?
Och Anna, som varit till sängs! Lycka
att det gick så lätt förbi och att vi tja-
det som ett godt i stället för ont!
Den som nu vore der med Hemli och
måla de i skostackarna, eller hade
henne här! Helsa Annika hjertligt!

(15. 2. 1894)

Tosti.

Du frågar om hinnen lakan, Men du g' att
 Greta, somnas eljöd si, att väfva bel-
 hinne åt oss, i bredd ful. önskan och till
 måttligaste pris? Hvarför bestådde du
 g? Endast på sådant sätt får man
hel hinnen, alla säljare fuska. An-
 madrasse, så tror ja det vore skäl
 att ta en arbetare ^{eller arbeterska} ~~full~~, det blir väl g
 så mycket billigare, men man får alla
 tilldelningen dygare och så får du de
 gamla madrasserna stoppade och la-
 gade med samman. Löta, ta inte några
 tåta gardiner till biblioteket och inte
 de smala Vasagardinerna, som tex. hos
 Lina f. d. Artyne! Har du prof. från Paris?
 I dag tussar det ner mera snö. Vet ni
 vår lilla Kissekatt är så utkomist. Vi
 skulle bara se när hon plötsligt får syn
 på sin bild i Kalluzusluckorna och
 helt hastigt stuttras åt sidan, men inte
 vidare låts om saken. När man i työtter
 ger allt på henne, är det ryshigt Tosti.
 Molly Moll, det är hennes namn, är myc-

är mycket företa; sam. Hon går upp på
 alla bord och byråer, undersöker helt
 nyakt med tasserna hvad som kan trilla
 det praktiseras hon sedan i golvet åt sig.
 En dag hittade hon våra diöta 2 ägg i
 handkarummet, der hon var instängd
 för att knipa möss. Molly fann dem
 passande att lekta med och knafsade
 dem ur korzen i golvet. Men den gången
 blef Molly lurad. När äggen kommo
 i golvet, kunde de inte trilla mer!
 En dag var Molly vanständig här uppe
 i matsalen; sedan dess sitter ett ris
 mellan skåpet och väggen. Hon söker
 annars ryckigt nått, aldrig med klorna,
 utom när vi sitta till bords och Åke
 alltsomoftast känner på uttrycket "wasst
 under bordet".
 Som klanger upp för hand byråer. På
 mig flyger hon aldrig på det sättet, men
 är heller inte det minsta skygg. Om
 göllarna glömmes sig stollan gerna
 gas på Åkes säng, så man skall måsta
 bära ner henne sent i mörka trappan.